



REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U SISKU

BROJ: K-DO-16/09
Sisak, 15. siječnja 2010.
JH/JG

SECRET

Županijski sud u Sisku
PRIMLJENO
dno 15. 01. 20 10

ŽUPANIJSKOM SUDU U SISKU

SISAK

Na temelju čl. 42. st. 2. toč. 4. i čl. 203. st. 2. Zakona o kaznenom postupku, podižem

OPTUŽNICU
protiv:

I okr. Vide Damira Raguža, [REDACTED]

II okr. Željka Škledara, [REDACTED]

[REDACTED] u pritvoru do 17. siječnja
2010. u Zatvoru u Sisku,

da su:

dana 21. studenog 1991. u Novskoj, za vrijeme oružanog sukoba između regularnih oružanih snaga Republike Hrvatske s jedne strane te naoružanih srpskih paravojskih postrojbi i oružanih snaga tadašnje Jugoslavenske narodne armije s druge strane, kao pripadnici I brigade, IV bataljuna, 3. čete Hrvatske vojske, suprotno odredbama čl. 3. st. 1. toč. a) i c) IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949. i čl. 51. st. 2. i 6. Dopunskog protokola I Ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba od 8. lipnja 1977. (Protokol I), zajedno sa pripadnicima čete sada pok. Dubravkom Leskovarom i pok. Antom Perkovićem te Marijanom Kumićem i Borisom Tutićem, u uniformama Hrvatske vojske i naoružani automatskim puškama i pištoljima, oko 22.00 sata ušli u kuću Miše Raškovića u Ul. Antuna Mihanovića 9, u kojoj su se nalazili Mišo Rašković i njegova supruga Sajka Rašković, u koju su potom iz susjedne kuće doveli Mihajla Šeatovića i Ljubana Vujića, znajući da su isti Srbi po nacionalnosti, prisutnim muškarcima naredili da predaju skriveno oružje i da stanu uza zid u dnevnoj sobi u prizemlju kuće te im naredili da pjevaju hrvatske pjesme, što su Mišo Rašković, Mihajlo

Šeatović i Ljuban Vujić i učinili, pa nakon što je sada pok. Dubravko Leskovar jednog muškarca drvenom slikom udario po glavi, a Marijan Kumić i Boris Tutić, ne slažući se s njihovim postupcima napustili kuću, I okr. Damir Raguž-Vide i II okr. Željko Škledar, zajedno i po međusobnom dogovoru sa pok. Dubravkom Leskovarom i pok. Antom Perkovićem, muškarce tukli i nad njima se izživljavali te ih boli nožem tako da su Miši Raškoviću slomili lijevu nadlakticu, zgnječili desni skočni zglob te ga uboli iznad desne ključne kosti i u leđa te mu nanijeli reznu ranu skrotalne vreće tako da su se testisi nalazili izvan iste, Mihajlu Šeatoviću slomili lijevu potkoljenu, a Ljubanu Vujiću odrezali 3., 4. i 5. prst desne ruke te čitavo spolovilo, nakon čega sur iz automatske puške marke CZ M-70, call. 7,62 mm, tvorničkog broja B-85853 u muškarce rafalno ispalili više metaka tako da su Miši Raškoviću nanijeli više strijelnih rana leđa te lijeve i desne natkoljenice, Mihajlu Šeatoviću strijelne rane leđa, desne natkoljenice te oba stopala, a Ljubanu Vujiću strijelne rane desne lopatične kosti i prsnog koša, usmrivši ih na mjestu, a Sajku Rašković odveli u spavaću sobu na katu kuće, natjerali ju da sa sebe skine odjeću i legne na krevet, nožem joj nanijeli reznu ranu vrata i desne strane grudnog koša, nakon čega su iz poluautomatske puške tvorničkog broja 336921 u istu ispalili više hitaca i nanijeli joj strijelne rane lijeve strane prsnog koša i desne natkoljenice, usmrivši ju na mjestu,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava, za vrijeme oružanog sukoba, civilno stanovništvo ubijali, mučili i nečovječno postupali prema njemu,

pa, da su time počinili kazneno djelo protiv čovječnosti i međunarodnog prava – ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva označeno i kažnjivo po čl. 120. st. 1. Osnovnog krivičnog zakona Republike Hrvatske.

Stoga predlažem:

1/ da se pred naslovnim sudom, kao stvarno i mjesno nadležnim, održi glavna rasprava,

2/ da se na glavnu raspravu privede i ispita I okr. Vide Damir Raguž i II okr. Željko Škledar (list 66), u svojstvu svjedoka pozove i ispita ošt. Nikica Vujić (list 126 i 127), ošt. Marica Šeatović (list 128 i 129), ošt. Ana Vujić (list 143 i 143), Boris Tutić (list 157 do 159), Marijan Kumić (list 130 131), Drago Prša (list 132, 133), Marija Nemeč (list 150 i 151), Zdravko Šobat (list 152 i 153), Svetko Pejić (list 156),

3/ da se na glavnoj raspravi pročita zapisnik o uviđaju broj K-149/91 od 22. studenog 1991. godine (list 15 do 17), zapisnik o saslušanju vještaka dr. Steve Kovačevića (list 18 i 19), nalaz i mišljenje vještaka dr. Dušana Zečevića i dr. Josipa Škavića (list 20 i 21), potvrda o privremenom oduzimanju predmeta broj 578071 od 20. prosinca 1991. (list 22), zapisnik o balističkom vještačenju od 10. siječnja 1992. (list 23 do 25), zapisnik o balističkom vještačenju od 24. prosinca 1991. (list 26 i 27), zapisnik o balističkom vještačenju od 16. siječnja 1992. (list 29 do 31), dopis Zapovjedništva IV bataljuna Hrvatske vojske od 31. siječnja 1992. (list 32), pisana izjava zapovjednika čete od 03. veljače 1992. (list 34), dopis Glavnog stožera OSRH od 25. rujna 2009. (list 115), dopis Zapovjedništvo hrvatske kopnene vojske od 06. studenog 2009. (list 140 i 141), dopis Glavnog stožera OSRH Odjel Vojne policije od 10. studenog 2009. (list 145), dopis Središnjeg vojnog arhiva od 14. prosinca 2009. (list 163 i 164), spis Vojnog suda u Zagrebu broj K-42/92,

4/ da se protiv I okr. Vide Damira Raguža na temelju čl. 102. st. 1. toč. 1. i 4. Zakona o kaznenom postupku odredi pritvor jer iz spisa proizlazi kako postoji osnovana sumnja da je okrivljenik počinio kazneno djelo stavljeno mu na teret a evidentno je da postoje okolnosti koje upućuju na zaključak da se okrivljenik krije jer isti ne boravi na adresi svog prebivališta, nedostupan je državnim tijelima Republike Hrvatske i nije niti ispitan u istrazi a na teret mu se ovom optužnicom stavlja kazneno djelo za koje je zapriječena kazna zatvora koja se može izreći u trajanju dužem od 12 godina, a radi se o kaznenom djelu počinjenom pod posebno teškim okolnostima koje se očituju u bezobzirnomo i surovom izvršenju djela, a žrtve su bile izložene sakaćenju te surovom i nečovječnom postupanju,

da se protiv II okr. Željka Škledara na temelju čl. 102. st. 1. toč. 1. i toč. 4. u svezi čl. 107. st. 1. Zakona o kaznenom postupku produži pritvor jer iz spisa proizlazi kako postoji osnovana sumnja da je okrivljenik počinio kazneno djelo stavljeno mu na teret te postoje okolnosti koje upućuju na opasnost da bi okrivljenik boravkom na slobodi mogao pobjeći jer ga se tereti za teško kazneno djelo za koje je zapriječena visoka zatvorska kazna koja se može izreći u trajanju dužem od 12 godina, a radi se o kaznenom djelu počinjenom pod posebno teškim okolnostima koje se očituju u bezobzirnomo i surovom izvršenju djela, a žrtve su bile izložene sakaćenju te surovom i nečovječnom postupanju.

Obrazloženje

Istražni sudac Županijskog suda u Sisku proveo je istragu protiv I okr. Vide Damira Raguža i II okr. Željka Škledara, zbog kaznenog djela ratnog zločina protiv civilnog stanovništva iz čl. 120. St. 1. OKZ RH, činjenično i pravno pobliže opisanog u izreci ove optužnice.

Za inkriminirani događaj je 1992. godine vođena istraga protiv tada I okr. Dubravka Leskovara, II okr. Vide Damira Raguža, III okr. Marijana Kumića i IV okr. Borisa Tutića, zbog kaznenih djela ubojstva iz čl. 35. St. 2. Toč. 4. KZ RH. Nakon provedene istrage Vojno tužiteljstvo u Zagrebu odustalo je od progona Marijana Kumića i Borisa Tutića, a protiv I okr. Dubravka Leskovara i II okr. Vide Damira Raguža vođen je kazneni postupak zbog navedenih kaznenih djela ubojstva pred Vojnim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem: K-42/92. Predmetni kazneni postupak okončan je donošenjem rješenja o obustavi kaznenog postupka od 10. studenog 1992. primjenom odredaba Zakona o općem oprost.

Oštećenici odnosno članovi obitelji ubijenih ponovno su podnijeli kaznenu prijavu protiv istih osoba za navedeni događaj, tereteći ih za počinjenje kaznenog djela iz čl. 120. St. 1. OKZ RH.

Kako je postojala osnovana sumnja da su Vide Damir Raguž i Željko Škledar, zajedno sa sada pokojnima Dubravkom Leskovarom i Antom Perkovićem, počinili kazneno djelo iz čl. 120. St. 1. OKZ RH, protiv istih je provedena istraga.

I okr. Vide Damir Raguž nije ispitan u svojstvu okrivljenika, protiv istog je određen pritvor i raspisana tjeratica.

II okr. Željko Škledar branio se šutnjom.

U tijeku istrage ispitani su u svojstvu svjedoka Boris Tutić, Marijan Kumić, ošt. Marica Šeatović, ošt. Ana Vujić, ošt. Nikica Vujić, Drago Prša, Zdravko Šobat, Marija Nemeć, Svetko Pejić i Nedeljko Pejić te je spisu priklopljen spis Vojnog suda u Zagrebu broj: K-42/92, u predmetu koji je vođen protiv tada I okr. Dubravka Leskovara i II okr. Vide Damira Raguža, zbog kaznenih djela ubojstva iz čl. 35. St. 2. Toč. 4. KZRH.

Spisu je priložena materijalna dokumentacija i to: zapisnik o uviđaju, potvrda o privremenom oduzimanju predmeta, zapisnici o balističkom vještačenju, nalazi i mišljenje sudskih patologa, dopis Zapovjedništvo IV bataljuna Hrvatske vojske od 31. siječnja 1992. i pisana izjava zapovjednika čete Drage Prše od 3. veljače 1992.

Na temelju rezultata provedene istrage smatram dokazanim da su I okr. Vide Damir Raguž i II okr. Željko Škledar inkriminirane večeri, zajedno sa Borisom Tutićem, Marijanom Kumićem i sada pokojnima Dubravkom Leskovarom i Antom Perkovićem, kao pripadnici Hrvatske vojske, naoružani i u maskirnim uniformama, ušli u kuću Miše i Sajke Rašković, u koju su dovedeni i Mihajlo Šeatović i Ljuban Vujić. Utvrdili su njihov identitet i znali da se radi o osobama srpske nacionalnosti. Pretragom kuće pronašli su pribor za čišćenje oružja, nakon čega su civile počeli zlostavljati tražeći da im predaju skriveno oružje, naredili im da stoje uz zid i da pjevaju hrvatske pjesme, a kada je pok. Dubravko Leskovar jednog muškarca udario, a Boris Tutić i Marijan Kumić izašli iz kuće, okrivljenici su, zajedno sa Dubravkom Leskovarom i Antom Perkovićem ostali u kući, gdje su se izivljavali na civilima tukući ih i režući noževima, nakon čega su pucnjevima iz automatske puške ubili Mišu Raškovića, Mihajla Šeatovića i Ljubomira Vujića u prostorijama dnevne sobe u prizemlju kuće, a Sajku Rašković ubili u sobi na katu kuće.

Sve navedene odlučne činjenice proizlaze iz iskaza ispitanih svjedoka i priložene materijalne dokumentacije.

Iz iskaza u istrazi ispitanih svjedoka Borisa Tutića i Marijana Kumića proizlazi da su inkriminirane večeri bili zajedno sa I okr. Vide Damirom Ragužom i II okr. Željkom Škledarom te sada pokojnima Dubravkom Leskovarom i Antom Perkovićem. Suglasno su iskazali da su svi bili pripadnici I voda I gardijske brigade Hrvatske vojske, stacionirani u to vrijeme na području Novske. Sva šestorica zajedno krenuli su u pregled kuća oko 21.00 sat. Tu večer je izvršen žestok neprijateljski napad na Grad Novsku i okolicu. U prvih nekoliko kuća nisu zatekli nikoga, a zatim su u jednoj kući zatekli četvero civila. Kuću su pretražili, pregled kuće trajao je 15 do 20 minuta, a oružje nisu našli.

Svjedok Boris Tutić u svojem iskazu je naveo da je među zatečenim civilima bila jedna žena, koja je bila uplašena. Podijelili su se u dvije skupine tako da je jedna skupina, u kojoj su bili on, Kumić i II okr. Škledar, vršila pretragu kuće dok je druga skupina obavljala razgovor sa civilima, koji su svi bili u jednoj sobi. On osobno je pregledavao dnevni boravak. Za vrijeme dok su vršili pregled kuće pronašli su pribor za čišćenje oružja. Zbog protoka vremena ne sjeća se da li su njegovi kolege koji su vršili obavijesne razgovore sa civilima iste pitali za osobne podatke i tražili njihove osobne iskaznice, ali mu je logično da jesu. Ne sjeća se da li su ti civili bili Srpske nacionalnosti, ali se moglo nagađati da jesu. Za vrijeme dok je vršio pretres čuo je povišeni ton sada pok. Dubravka Leskovara koji je pitao čiji je pribor za čišćenje oružja i gdje je oružje, a jedan od prisutnih civila mu je rekao da je on bio pripadnik bivše JNA i da je posjedovao oružje, koje je predao. Ne sjeća se da li je bilo daljnjih povišenih tonova i da li je netko od njegovih kolega udario nekog od civila. Nakon što su pronađeni pribor za čišćenje oružja predali sada pok. Dubravku Leskovaru, on im je rekao da

su slobodni pa su izašli van iz kuće najprije Kumić, zatim on, a nakon minutu ili dvije izašao je Škledar, s tim da nije 100 % siguran da su izašla upravo njih trojica, siguran je samo da je on izašao. U kući su ostali Leskovar, Perković i Raguž. Stajali su kod ograde oko 10 minuta, a za to vrijeme on nije čuo nikakvu viku niti jauk. Kada su ostala trojica kolega izašli iz kuće, zajedno su se uputili prema bazi. Ne sjeća se da li su svi te večeri imali automatske puške, ali pamti da je on imao kalašnjikov sa preklopnim kundakom, međutim, ne sjeća se da li je tu večer nosio svoju ili tuđu pušku.

Svjedok Marijan Kumić u svojem iskazu je naveo da su sva šestorica uza se imali automatske puške i streljivo 7,62 mm, a drugog naoružanja nisu imali. Krenuli su u pregled kuće u kojoj su zatekli četiri osobe. Za vrijeme pregleda, koji je trajao oko 15 minuta, te osobe koje su zatekli u kući stajale su uza zid. Nisu ih pregledavali niti sa njima razgovarali. U kući je vladao „muk“. Oružje nisu pronašli, a po završenom pregledu iz kuće su izašli on i Tutić, a za njima i Škledar. U kući su ostali Leskovar, Perković i Raguž. Kada su njih trojica izašli iz dvorišta, stajali su na cesti 1 do 2 minute, za koje vrijeme nisu čuli glamu niti pucnjavu, a nakon toga udaljili su se u pravcu baze. U bazi su se zadržali kratko vrijeme te potom otišli na položaj. Trojica koji su ostali u kući još nisu došli dok su oni bili u bazi te na zna koliko su se dugo zadržali u kući jer ih je on vidio tek sutradan oko podne.

Svjedoci oštećenici Marica Šeatović, Ana Vujić i Nikica Vujić u svojim iskazima u bitnom su naveli da nemaju neposrednih saznanja o inkriminiranom događaju jer u to vrijeme nisu bili u Novskoj te nemaju saznanja tko je počinio predmetno kazneno djelo.

Marica Šeatović, supruga ubijenog Mihajla Šeatovića, iskazala je da je za ubojstvo svog supruga i ostalih saznala 23. studenog 1991. dok se nalazila u Novoj Subockoj. Zajedno sa Zdravkom Šobatom, njegovom majkom Marijom i Veliborkom Šobat otišla je u Novsku. Nije ulazila u kuću Miše Raškovića, u koju je ušao Zdravko Šobat, koji joj je rekao da je u kući krš i lom, puno krvi, perja i stakla. Odmah se uputio u zapovjedništvo HV u istoj ulici, gdje nije ništa saznao, nakon čega se uputio u Policijsku postaju Novska, gdje je saznao da su ubijeni Mišo i Sajka Rašković, Mihajlo Šeatović i Ljubomir Vujić. Njen suprug bio je Srbin. Nastavno je dodala kako je mjesec dana prije njegova ubojstva suprug joj ispričao kako mu je na poslu prišao jedan pripadnik HV, uperio prema njemu pušku i tražio ga osobnu iskaznicu, koju mu je on predao. Taj vojnik je njegovog šefa pitao zašto on već nije dobio otkaz i rekao je njegovom šefu da mu napiše momentalni otkaz. Taj vojnik mu osobnu iskaznicu nije vratio, a šef mu je uručio rješenje o čekanju. Kada je Ana Vujić protekom 2 do 3 mjeseca od počinjenog ubojstva ušla u kuću Raškovićevih, u istoj je pronašla osobnu iskaznicu njenog supruga, njegove šlape i njegovu jaknu u kojoj su bili ključevi njihove kuće.

Ana Vujić, supruga ubijenog Ljubomira Vujića i sestra ubijenog Miše Raškovića, iskazala je kako je za ubojstvo supruga Ljubomira Vujića, brata Miše Raškovića, šogorice Sajke Rašković i supruga njene sestrične Mihajla Šeatovića saznala dok je bila u Valjevu kod kćerke. U kuću svog brata Miše Raškovića ušla je prvi put krajem siječnja 1992. U dnevnom boravku u prizemlju kuće vidjela je sasušenu krv po plafonu i zidu, kao da su se tu klali volovi. Namještaj je bio izbušen od metaka, isprevrtan, sve je bilo prekriveno sasušenom krv. Tu je pronašla osobnu kartu svog supruga Ljubomira Vujića i osobnu kartu Mihajla Šeatovića te njegovu bundu koja je sva bila ispikana, pretpostavlja nožem, te puna sasušene krvi. U sobi na katu kuće zatekla je veliki nered, puno sasušene krvi na kauču, propucana stakla na prozorima i propucani plafon, a garderoba njene šogorice Sajke Rašković bila je na kauču, zajedno sa njenim hulahopkama. Nema saznanja o tome tko je ubio navedene ljude.

Nikica Vujić, sin ubijenog Ljubomira Vujića, iskazao je da je o pogibiji svog oca saznano od susjeda Zdravka Šobata, a u to vrijeme se nalazio sa suprugom i djecom u jednom selu pored Križevaca. U kuću gdje se dogodilo ubojstvo prvi put je ušao početkom siječnja 1992. U prizemlju kuće sve je bilo razbacano, po zidovima je sve bilo izbušeno od metaka, tragovi krvi su se vidjeli po zidovima i podu. U sobi na katu krevet odnosno posteljina i jastuk su bili natopljeni krvlju. Zatekao je metke po podu, a prozor je bio razbijen. Od djelatnika groblja koji su iznosili tijela iz kuće čuo je da je u toj sobi na katu ubijena njegova ujna. Od nikoga nije čuo tko je ubio njegovog oca, ujaka, ujnu i susjeda.

Ispitan u svojstvu svjedoka Zdravko Šobat, susjed ubijenih, iskazao je da je u inkriminirano vrijeme bio pripadnik HV i nalazio se na položaju. Po povratku s položaja otišao je u podrum Mihajla Šeatovića, znajući da su u taj podrumu, osim Mihajla Šeatovića, znali dolaziti Ljuban Vujić te Mišo i Sajka Rašković. Nikoga tu nije zatekao te je otišao kod obitelji u Novu Subocku. Sutradan su čuli da su dan ranije u Ul. Antuna Mihanovića u Novskoj poginule četiri osobe. Zajedno sa Maricom Šeatović, svojom majkom Anom Vujić i bratovom ženom Veliborkom Šobat otišao je u Novsku. Sam je ušao u kuću Miše Raškovića te odmah na pločicama u hodniku uočio krvavi trag, kao da su tijela vučena. Kako je vidio puno krvi na pločicama u hodniku, nije ulazio u ostale prostorije kuće. Otišao je u zapovjedništvo HV te potom u Policijsku postaju u Novskoj, gdje su mu rekli da je ubijeno četvero ljudi. Nije čuo tko je te ljude ubio. Kada je kasnije sa Nikicom i njegovom suprugom Tanjom Vujić čistio kuću Raškovićevih bio je u dnevnom boravku, vidio je da su stvari u istoj razbacane i vidio je čahure, ali se ne sjeća da li je vidio krv.

Svjedok Marija Nemeč, susjeda ubijenih, iskazala je da je u studenom 1991. svaku večer sa obitelji iz njihove kuće u Novskoj odlazila u selo Ilovu kod Kutine iz razloga što se svaki dan pucalo i padale su granate iz smjera sela Rajić, a ujutro su se vraćali kući u Novsku. Jedno jutro kada se vratila, otišla je u kuću Raškovićevih. Ulazna vrata su bila širom otvorena. U hodniku kuće vidjela je metke. U kući nije bilo svjetla. Nije mogla ući u dnevnu sobu, vrata se nisu mogla otvoriti pa je otišla na kat kuće. U jednoj sobi na katu vidjela je na krevetu mrtvo tijelo Sajke Rašković. Bila je gola i imala je raširene noge. Doživjela je šok te je pobjegla niz stepenice van iz kuće. Na njeno traženje susjeda, sada pokojna Mara Vojnović išla je u kuću provjeriti te je potvrdila da je to zaista Sajka Rašković, a nakon toga je njen suprug otišao u vojnu policiju to prijaviti. Nikada nije čula tko je to počinio.

Svjedok Drago Prša iskazao je u bitnom da je u studenom 1991. bio zapovjednik čete u I bridagi IV bataljuna HV, stacioniran u Novskoj. U to vrijeme bili su učestali pješadijski i artiljerijski napadi u Novskoj, a bilo je i snajperske pucnjave po gradu. U vrijeme snajperske pucnjave nije trebao izdavati naređenja da se ide u pregled kuća jer su vojnici sami išli u pregled kako bi obranili vlastiti život. Naveo je da poznaje I okr. Raguža, II okr. Škledara, Borisa Tutića, Marijana Kumića, Dubravka Leskovara i Antu Perkovića, svima njima je bio nadređen, ali ne zna da li su svi bili u istom vodu. O inkriminiranom događaju nema neposrednih saznanja jer u to vrijeme nije bio u toj kući, već je u istoj bio dan ili nekoliko dana poslije tog događaja. U istu ga je odvela Vojna policija da vidi mjesto događaja jer se sumnjalo da su ubojstvo odnosno masakr počinili njegovi ljudi. U kući je zatekao nered, bilo je krvi po podu i po zidovima. Ne zna koliko ljudi je tamo pobijeno, ali se sjeća da je vidio jedno mrtvo žensko tijelo. Ne zna tko je pobio te ljude jer je bilo raznih verzija i to da ih je ubio okr. Škledar i njegovi kolege, da su to počinili neki drugi pripadnici HV pa čak i da su to počinili četnici. Iskazao je kako je tada vojnicima naređenja izdavao on ili zapovjednik voda, međutim, on nije izdao zapovijed da se ti civili ubiju, a ne vjeruje da je takvu zapovijed izdao netko od zapovjednika vodova. Vojnici su tada imali uglavnom šarene uniforme i naoružanje,

uglavnom automatske puške i puškomitraljeze. Te automatske puške nisu na sebi mogle imati bajunete. Ne sjeća se da li su vojnici uza se nosili noževe.

U tijeku istrage ispitan je Nedeljko Pejić koji je iskazao da je tijekom 1991. radio u Novskoj u komunalnom poduzeću kao grobar, međutim, nije sudjelovao u odnošenju mrtvih tijela iz kuće Raškovićevih već da je to radio njegov brat Svetko Pejić. Brat mu je rekao da su u kući Raškovićevih bila četiri mrtva tijela i da su bili masakrirani.

Ispitan u svojstvu svjedoka Svetko Pejić iskazao je da je tijekom 1991. radio u Novskoj u komunalnom poduzeću, na odvoženju mrtvih tijela. Sjeća se da je u studenom ili prosincu 1991. poslan sa kolegom da iz obiteljske kuće u Ul. Antuna Mihanovića 9 pokupi mrtva tijela. U sobi u prizemlju zatekli su tri muška tijela. Uokolo po sobi je bilo posvuda krvi, na tijelima, na podu, na razbacanoj robi, a u sobi je bilo i čahura od metaka. U sobi na katu kuće zatekli su jedno mrtvo žensko tijelo kako leži na krevetu raširenih nogu, golo. Na vratu joj je bila velika krvava rupa pa je on zaključio da je zaklana. Među tim mrtvim ljudima on je prepoznao Mišu Raškovića, Ljubana Vujića i Mihajla Šeatovića jer ih je poznavao. Mrtvu ženu nije poznavao, kasnije je čuo da je to supruga Miše Raškovića. Ta tijela su stavili u četiri limena sanduka i odvezli ih. Kasnije su kružile razne priče oko toga tko ih je ubio ljude te da su najvjerojatnije ubijeni zato što su bili srpske nacionalnosti odnosno pravoslavne vjere.

Iz priklopljenog spisa Vojnog suda u Zagrebu broj K-42/92 proizlazi da je u tijeku postupka na glavnim raspravama održanim pred Vojnim sudom dana 18. svibnja i 18. rujna 1992. ispitan u svojstvu svjedoka Boris Tutić u odnosu na isti događaj, a iz tih njegovih iskaza u bitnom proizlazi da je kritične večeri između 21.00 i 22.00 sata, zajedno sa pripadnicima svoje jedinice Damirom Ragužom, Željkom Škledarom, Marijanom Kumićem, Dubravkom Leskovarom i Antom Perkovićem krenuo u pretres okolnih kuća tražeći oružje, a zbog učestale snajperske paljbe. Nitko im konkretno nije dao takav zadatak, a prijedlog da se ide u pretres kuća dao je Dubravko Leskovar. Obišli su nekoliko kuća u kojima nisu ništa našli, a potom su u jednoj kući zatekli ženu i njenog muža, koji su im rekli da su u podrumu susjedne kuće još dvojica muškaraca. Ti ljudi su im rekli svoja imena te da su Pravoslavci. Nakon što su ih pitali za oružje, jedan od muškaraca je rekao da je oružje predao MUP-u, ali da nema potvrdu dok je drugi muškarac, koji se predstavio kao rezervni vojni starješina, pokazao potvrdu o predaji oružja. Taj muškarac je stalno upadao u riječ između njih i muškarca koji nije imao potvrdu, sugerirajući mu što treba reći. Tražili su od istog da na papiru napiše osnovne podatke o sebi, što je on i učinio. Rukopis mu je bio nečitak tako da su u prvi mah pomislili da je pisano ćirilicom, ali se ne sjeća tko je od njih prigovarao napisanom tekstu. Od tih ljudi su tražili da pjevaju hrvatske pjesme, pa su oni pjevali „Ustani bane Jelačiću“. Žena je bila vidljivo uplašena, sva se tresla. Pretresli su kuću i u istoj pronašli pribor za čišćenje oružja. U vezi toga došlo je do prepirke sa čovjekom koji je tvrdio da je predao oružja, a nije imao potvrdu te je Dubravko Leskovar istog ošamario, a udario ga je i drvenom slikom po glavi. Boris Tutić je reagirao rekavši Leskovaru da se nisu tako dogovorili, na što mu je ovaj odvratio da ukoliko mu to ne odgovara, neka izađe van, na što je Tutić izašao van iz kuće. Za vrijeme dok je bio u kući ovo četvero ljudi nalazilo se u jednoj prostoriji, a radilo se o spojenoj kuhinji i sobi. Prilikom izlaska iz kuće, u istoj je ostavio pušku koju je imao uza se, prislonivši je uza zid. Po izlasku iz kuće vani je zatekao Marijana Kumića sa kojim se zadržao kod ograde nekih 6 do 10 minuta. Za to vrijeme iz kuće je čuo galamu, a potom i pucnjavu, nakon čega su Raguž, Škledar, Leskovar i Perković izašli iz kuće i rekli neka ovo zaboravimo. Svi zajedno su se udaljili. Ne zna tko je pucao. Tu večer kada su išli u pregled kuća sjeća se da su on i Kumić imali puške te nije siguran da li je pušku još

imao Raguž ili Leskovar. On je sobom nosio poluautomatsku pušku cal. 7,62 mm, koja je inače pripadala Damiru Pupiću. Škledar i Perković su imali pištolje.

Iz priloženog zapisnika o uvidaju broj K-149/91 proizlazi da su djelatnici Policijske postaje Novska dana 22. Studenog 1991. izvršili očevid u kući vlasništvo Miše Raškovića u Novskoj, Antuna Mihanovića 9. Iz zapisnika proizlazi da je u sobi na katu kuće na kauču pronađeno mrtvo tijelo Sajke Rašković, tijelo je bilo u ležećem položaju na leđima, skroz nago. Na jastuku, posteljini, zavjesama i tepihu uočene su mrlje krvi. Na zavjesi su uočene rupe od projektila, a na podu je pronađeno više čahura i jedno zrno metka. U prostoriji dnevnog boravka u donjoj etaži kuće pronađena su mrtva tijela Miše Raškovića, Mihajla Šeatovića i Ljubomira Vujića. U prostoriji su zatečene neuredno razbacane stvari. Na podu prostorije uočene su mrlje krvi i čahure. Na pronađenim tijelima uočeno je više ozljeda.

Iz nalaza i mišljenja sudskih patologa proizlazi da je Miši Raškoviću slomljena lijeva nadlaktica, zgnječen desni skočni zglob, ubodna rana iznad desne skočne kosti i u leđa, razna rana skrotalne vreće, tako da se testisi nalaze iznad iste te više strijelnih rana leđa te lijeve i desne natkoljenice. Mihajlu Šeatoviću slomljena je lijeva potkoljenica te ima više strijelnih rana leđa. Ljubanu Vujiću odrezan je 3, 4, i 5 prst desne ruke te čitavo spolovilo, te zadobio strijelne rane desne lopatična kosti i prsnog koša. Sajka Rašković ima reznu ranu vrata i dijela prsnog koša te strijelne rane prsnog koša i desne natkoljenice. Vještaci zaključuju da je smrt oštećenika nastupila kao posljedica opsežnih strijelnih ozljeda.

Iz potvrde o privremenom oduzimanju predmeta proizlazi da je od sada pokojnog Dubravka Leskovara oduzeta automatska puška marke „Crvena zastava“ tvorničkog broja 85853, cal. 7,62 mm, a iz zapisnika o balističkom vještačenju od 24. prosinca 1991. proizlazi da su čahure, koje su pronađene u dnevnom boravku gdje su ubijeni muškarci, ispaljene upravo iz puške koja je oduzeta od Dubravka Leskovara. Iz zapisnika o balističkom vještačenju od 16. Siječnja 1992. proizlazi da su čahure, koje su pronađene na mjestu ubojstva Sajke Rašković, ispaljene iz poluautomatske puške tvorničkog broja 336921, koja je oduzeta od Damira Pupića. Iz uvida u spis Vojnog suda u Zagrebu proizlazi da je ispitan svjedok Boris Tutić 1992. iskazivao da je sobom tada ponio pušku Damira Pupića te da ju je, prije izlaska iz kuće, ostavio u kući prislonjenu uza zid, a iz razloga jer nisu svi kolege imali puške, a otali su i nadalje u kući.

Iz dopisa Zapovjedništva IV bataljuna Hrvatske vojske od 31. Siječnja 1992., a kojim su dostavili radne karakteristike svojih pripadnika i izjavu njihova zapovjednika čete, proizlazi da nisu tada postupali u izvršavanju svojih vojničkih dužnosti niti po bilo čijem naređenju. Iz izjave zapovjednika čete Drage Prše od 3. ožujka 1992. proizlazi da, vezano za počinjena ubojstva, on takvu naredbu nikada nije primio od nadređenih niti izdao nekom sebi podređenom.

Analizirajući navedene iskaze svjedoka i materijalnu dokumentaciju, smatram da su u istrazi utvrđene odlučne činjenice:

- da su I okr. Raguž i II okr. Škledar u inkriminirano vrijeme bili pripadnici iste postrojbe I brigade IV bataljuna Hrvatske vojske zajedno sa Tutićem, Kumićem, Leskovarom i Perkovićem te stacionirani u Novskoj, proizlazi iz iskaza svjedoka Borisa Tutića, Marijana Kumića i Drage Prše te dopisa Zapovjedništva IV bataljuna Hrvatske vojske od 31. siječnja 1992.,

- da su inkriminirane večeri sva šestorica zajedno, naoružani i u maskirnim uniformama HV, išli u pregled kuća te prvo pregledali nekoliko kuća u kojima nisu ništa našli, a potom u kući Miše Raškovića u Ul. Antuna Mihanovića 9 vršili pregled kuće koji je trajao 15 do 20 minuta, a za to vrijeme su u kući bili imenovani civili, proizlazi također iz iskaza Borisa Tutića i Marijana Kumića,

- iako svjedoci Tutić i Kumić sada u svojim iskazima ne navode da bi bilo tko od njih prisutne civile zlostavljao prije nego što su oni izašli iz kuće, iz priklopljenog spisa Vojnog suda u Zagrebu broj K-42/92 proizlazi da je 1992. u odnosu na iste okolnosti dva puta ispitan u svojstvu svjedoka Boris Tutić koji je tada suglasno iskazivao da je Dubravko Leskovar, nakon što su pronašli pribor za čišćenje oružja i zatražili od civila da im predaju skriveno oružje, ošamario jednog muškarca koji je rekao da je predao oružje, ali nije imao potvrdu o tome pa ga je Leskovar udario slikom po glavi, kao i da su tražili od civila da pjevaju hrvatske pjesme, a sada ispitan iskazao je da se detalja ne sjeća,

- iako je svjedok Marijan Kumić iskazao da oni sa civilima nisu uopće razgovarali, da nije znao kako se zovu niti koje su nacionalnosti, to je u potpunosti u spurotnosti sa iskazom Borisa Tutića datog sada u istrazi, koji je naveo da su sa tim civilima obavljani obavijesni razgovori te da se jedan civil, koji je bio vojno lice, svađao sa Leskovarom. Svjedok Tutić sada je iskazao da ne zna da li su ti civili bili srpske nacionalnosti, ali je dodao da se to moglo pretpostaviti. Međutim, iz spisa Vojnog suda u Zagrebu proizlazi kako je u svojim ranijim iskazima pred tim sudom Boris Tutić iskazivao da su po ulasku u kuću civile pitali za njihova imena, da su im oni rekli svoje ime i prezime kao i to da su pravoslavci. Osim toga, svjedok oštećena Ana Vujić u svom iskazu je navela da je prilikom njenog prvog ulaska u kuću Raškovićevidih u istoj pronašla osobnu iskaznicu svog supruga Ljubomira Vujića i osobnu iskaznicu Mihajla Šeatovića, a koji u toj kući nisu živjeli, iz čega također proizlazi zaključak da su civile legitimirali te znali tko su.

- U odnosu na odlučnu činjenicu da li je sa Borisom Tutićem i Marijanom Kumićem iz kuće izašao i II okr. Željko Škledar u vrijeme dok su civili još bili živi, svjedok Marijan Kumić iskazao je da je za njim i Tutićem iz kuće izašao i II okr. Željko Škledar, a da su u kući ostali I okr. Raguž, Leskovar i Perković, a svjedok Boris Tutić je najprije iskazao da je za njim i Kumićem izašao i Škledar, a potom je iskazao da ipak nije sasvim siguran tko je osim njega izašao iz kuće jer se više ne sjeća dobro zbog protoka vremena i bolesti od kojih boluje. Međutim, iskaze svjedoka u tom dijelu smatram neuvjerljivim jer se uvidom u spis Vojnog suda u Zagrebu utvrđuje da je svjedok Tutić 18. Svibnja i 18. Rujna 1992., dakle samo nekoliko mjeseci nakon tog događaja dok su mu sjećanja bila još sasvim svježja, iskazivao da su iz kuće izašli samo on i Marijan Kumić.

- Zatim, u odnosu na okolnost jesu li svjedoci Tutić i Kumić, dok su se nalazili vani pored ograde i čekali ostale da izađu iz kuće, čuli iz kuće jauke i pucnjeve, ispitan u istrazi iskazali su da nisu čuli galamu niti pucnje. U tom dijelu njihove iskaze također smatram neuvjerljivim, nelogičnim i usjmerenim u cilju izbjegavanja krivnje od strane njihovih suboraca jer se uvidom u spis Vojnog suda u Zagrebu utvrđuje da je svjedok Tutić 1992. godine iskazivao da je, za vrijeme dok je stajao vani pored ograde sa Marijanom Kumićem, iz kuće čuo galamu i pucnjeve, nakon čega su iz kuće izašli Raguž, Škledar, Leskovar i Perković i rekli neka sve zaborave. Osim toga, njihovi iskazi ne poklapaju se u dijelu u kojem svjedok Tutić kaže da su nakon oko 10 min ostali izašli iz kuće pa su se svi zajedno udaljili, dok svjedok Kumić kaže da su vani čekali 1 do 2 min i potom se njih trojica udaljili, a ostali

do tada nisu izašli iz kuće i on ih nije vidio do sutradan oko podne. I ta nesuglasnost njihovih iskaza upućuje na zaključak da u tom dijelu njihovi iskazi nisu istiniti.

U istrazi je nedvojbeno utvrđeno da su imenovani civili mučeni i potom ubijeni pa iako nije utvrđeno tko između I okr. Raguža, II okr. Škledara te sada pokojnih Leskovara i Perkovića je zadao ozljede oštećenima te tko je iz pušaka ispalio hice i time usmrtio oštećenike, iz naprijed navedenog proizlazi da je njihova namjera bila zajednička, da su svi postupali u istom cilju odnosno da je djelo zajedničko pa su stoga i jednako odgovorni za posljedice. Jedino su Tutić i Kumić jasno izrazili namjeru da u tome ne žele sudjelovati, izašavši van iz kuće.

Dakle, iz iskaza svjedoka Tutića i Kumića danih sada u istrazi nedvojbeno proizlazi da su I okr. Raguž i II okr. Škledar inkriminirane večeri bili na mjestu zločina.

U odnosu na I okr. Vide Damira Raguža svjedoci su sada u istrazi suglasno iskazali da je nakon njihova izlaska iz kuće, a civili su tada još bili živi, I okr. Raguž još ostao u kući.

U odnosu na II okr. Željka Škledara svjedok Kumić iskazao je da je i Škledar izašao odmah za njima van, dok je svjedok Tutić iskazao da se zapravo ne sjeća tko je osim njega izašao van. Međutim, iz uvida u spis Vojnog suda u Zagrebu, koji je kao zakonit dokaz priklopljen ovom spisu, slijedi da je Boris Tutić 1992. ispitan u svojstvu svjedoka, propisno upozoren, iskazivao u odnosu na isti događaj, ispitan je dva puta i oba puta je iskazivao suglasno, a tada je iskazivao konkretno, o svim detaljima događaja, kada je njegovo sjećanje još bilo svježije, dok sada ispitan u istrazi, punih 18 godina nakon počinjenog zločina i sam navodi da se mnogih detalja više ne sjeća zbog proteka vremena i zbog bolesti. Tada je pred Vojnim sudom iskazao da su iz kuće izašli samo on i Kumić, dok su ostala četvorica ostala u kući, iz kuće je čuo galamu i pucnjeve, a potom su van izašli Raguž, Škledar, Leskovar i Perković i rekli da sve zaborave.

Zapisnik o očevidu i nalazi sudskih patologa potvrđuju da su oštećenici pronađeni ubijeni idući dan, kao i kakve su im sve ozljede nanesene. Osim tih materijalnih dokaza, i iskazi svjedoka Ane Vujić, Zdravka Šobata, Drage Prše, Marije Nemeć i Svetka Pejića, koji su osobno nakon počinjenog zločina bili u kući i svjedočili što su vidjeli na mjestu događaja, ukazuju na iznimnu svirepost počinjenog zločina.

Stoga, okrivljenici su svojim ponašanjem ostvarili sva zakonska obilježja kaznenog djela koje je činjenično i pravno opisano u izreci ove optužnice pa se ova optužnica ukazuje kao opravdana i na zakonu osnovana.

ZAMJENICA
ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA



Privitak: spis Kio- 50/09